

Igehirdetés
Nagymad, 2020. április 12.
Igeolvasás: Lukács 24,1-12; Alapige: Lukács 24,5-6

Drága hír: Jézus él!

Fohász: Drága Urunk, Úr Jézus Krisztus, leborulva dicsőítünk Téged, mert a mai nap üzeni, hogy Te vagy a feltámadás és az Élet. Megjelenésed, drága, erőből duzzadó szavad jelzi: élsz! Kérünk, vidd végbe a Veled való találkozást. Add, hogy komolyan akarjunk Veled találkozni, adj Utánad való vágyakozást a szívünkbe. Kérünk, végezd el, hogy ígéd mindig érv legyen a számunkra, és amit mondasz, úgy is értsük. Legyen az ige lámpás most előttünk, és legyen bizonyosság számunkra, hogy valóban élsz, és tedd a mi életünket, hitünket is élővé. Köszönjük, hogy meghallgatsz. Ámen!

A világ legnagyobb és legegységesebb híre hangzik a mai napon. Krisztus feltámadott, kit halál elragadott! Egyedi, mert ilyen még nem történt, azonban ez nem elméleti hír, ami csak erre a napra szól. Ez bizonyágtétel a megtapasztalt valóságról. Amit Lukács leír, az személyes vallomás. Sok ember elmondta neki, hogyan találkozott a feltámadott Úrral, és maga is megtapasztalta hatalmát a saját életében. Mert cselekedni a halott nem tud, csak az élő. Halottól hiába kérünk bármit, képtelen azt megtenni. Miért? Mert cselekedni csak élő személy képes.

Húsvét nem egy ünnep csupán, hanem valóság, amit át lehet élni. A Feltámadott ma is keres és szól, és örülni az fog, aki átéli ezt. Akinek húsvéti hite van, az örvendező ember, öröme nem a külső körülményekből, hanem az élő Jézussal való kapcsolatából fakad. Ezért írja Pál apostol: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom: örüljete! Az Úr közel” (Fil 4,4-5)! Azonban lehet keresni Őt, mégpedig az ige, Isten kijelentése által. A Szentírást olvasva ismerhetjük meg Isten tervét, és látjuk meg a názáreti Jézusban a Megváltót. És aki keresi Őt, az meg is fogja találni. Mert ígéret van rá: „Kerestek majd engem, és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29,13). Az ígéret feltétel, hogy teljes szívből keressük. Ami azt jelenti, hogy valóban Őt akarom megtalálni, és ha ez megtörténik, követem, mint Uramat, már Neki élek. Aki csak félszívből, mintegy pótlékként, hobbiként keresi, az nem biztos, hogy megtalálja. Az Úr nem kiegészítő akar lenni, mert Ő Úr. Mindenek Teremtője. Ezen a mostani húsvéton keresem Őt? Ott van a szívemben, hogy meg szeretném Őt igazán ismerni? Rábízom magam, engedem, hogy vezessen, akkor is, ha az életváltozást hoz, ha felborul az eddigi nyugodt életem?

Véget ért a szombatnap, a nyugalom napja, és eljött az első nap, ami most egy egészen újat hoz. Az ígéretek beteljesedtek, Krisztus feltámadott, él. Ez azt jelenti, hogy nem ért véget a Krisztus-történet. És ez az eddig megszokottal ellentétes. Eddig, ha valaki meghalt, annak a földi története véget ért. Jézus története folytatódik, előbb személyesen negyven napon át, amikor megjelenik többeknek, és bebizonyítja, hogy él. Ezt követően pedig a tanítványok sokasága, az egyház által végzi munkáját. Ez hatalmas üzenet, mert reményt ad minden idők emberének: nincs ebben a világegyetemben egyedül, és ha megreked az élete, és nem boldogul a bűn hatalmával szemben, van Kihez fordulni. Üzeni azt is, hogy van gazdája a bolygónknak és benne az embernek. Jézus él, Pál szerint királyok Királya, uraknak Ura. Így azután kiderül, hogy nem is az ember a legfőbb úr, hanem az élő Isten. Mindenki Neki tartozik számadással.

Mindennek azonban előzménye van, mégpedig nagypéntek történései. Az ember ugyan kidobta Őt, azt mondta, nincs Rá szükség. Inkább a szabadságot fegyverrel kereső, az emberi életet erőszakkal jobbítani akaró személy kell. Kidobtuk Őt, ennek ellenére nem hagy magunkra, nem mondja, nem törődök vele – pedig megtehetné –, hanem visszajön ismét. Ez Rá jellemző, később is olvassuk, az ajtó előtt áll és zörget. Megadja a lehetőséget arra, hogy visszafogadjuk, bűnbánattal korrigáljuk vétünköt. Azonban bűnbánat nem igazán hangzik. Ma is erre van szükség. A ko-

ronavírus-helyzet által rádöbbsent az Úr: nem jól mennek a dolgok, még a gyülekezetek életében sem. Nem Ő van az első helyen. Sokkal fontosabb Őnála a test vágyainak a kielégítése, a pénzszerezés, a hatalom, az állandó többre vágyás. Rádöbbsenünk-e, hogy Isten zörget, és változás akkor áll be, ha bűnbánattal állunk meg Előtte, és megvalljuk, hogy vétkeztünk? A veszélyhelyzet elmúlik egyszer, de attól még nem változik meg az életünk irányvonala és minősége, csak akkor, ha Krisztust kezdjük el követni. És ebben a követésben végre hallgatunk Rá, és engedelmeskedünk Neki.

Lássuk meg, hogy Jézus élete hiteles élet. Mindezt megláthatjuk, ha elolvassuk tanításait, és odahelyezzük a nagypénteken történetek mellé. Nagyon megrendítő, hogy amit tanított, azt valóban élte is. Mert könnyű mondani: „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki téged arcul üt jobb felől, fordítsd feléje a másik arcodat is” (Mt 5,39). A Gecsemáné-kertben amikor elfogják a tanítványok, fegyvert akarnak ragadni, levágni az ellenséget, mert mi mindig levágni, odacsapni akarunk. Ő azonban nem csapott oda, hanem inkább gyógyított, majd odafordította a másik arcát, vagyis engedte elfogni magát. Egészen elképesztő, amit olvasunk: „Mivel Jézus tudta mindazt, ami reá várt, eljűk ment, és azt kérdezte tőlük: Kit kerestek? Azok így válaszoltak: A názáreti Jézust. Ő így felelt: Én vagyok. Amikor azt mondta nekik, hogy „Én vagyok”, meghátráltak, és a földre estek” (Jn 18,4-6). A Máté 5,44-ben pedig ezt olvassuk: „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik üldöznak titeket.” És nem akárhol éli ezt meg, hanem haláltusa közben a kereszten. Mindez azt mutatja, valóban hiteles személy, mert a legnehezebb pillanatokban is éli Isten szavát. Amikor pedig feltámad, nem az ellenségeit, azokat, akik keresztre juttatták és megölték, keresi fel, hanem a tanítványait. Nincs jelen Jézus életében a bosszú, a leszámolás. Képzeld el, ha egy mások által megölt embernek adatna meg, hogy feltámad, mi lenne az első dolga? Leszámolna a gyilkosaival. Irodalmi művekben is találkozunk hasonlóval, amikor a főhős igaztalanul kerül börtönbe. Amikor sok szenvedés után sikerül kiszabadulnia, bosszút áll azokon, akik börtönbe juttatták, tönkreteszik őket. Jézus egészen más, és ez is azt mutatja, hogy Ő az Isten Fia. Bár rádöbbsenünk most erre, és Őt választanánk. Milyen jó is ilyen személyhez tartozni, aki a gyilkosainak is esélyt ad az új életre. Mindenkinek esélyt ad, hogy Vele és általa tiszta lappal indítsuk újra életünk rendszerét. Ha Őt választjuk, újjáteremtő igéje által képesek leszünk mi is élni azt, amit Ő is élt. Így lehet a tanítványságunk hiteles, másképp nem megy. Jézus Uralma nélkül ez nem megy. Tőlünk nem telik.

A hét első napján néhány asszony igyekszik a sírhoz, de ez nem örömmenet, nem a feltámadt Jézust várják, pedig azt kellene. Ez temetési menet, temetéshez való illatszereket visznek magukkal, holott hozsánnát énekelve jöhetnének. De nem is kellene a sírhoz menniük. Rossz helyre mennek, mert kiderül majd, hogy Jézus nincs ott. Rossz címre érkeztek meg. Úgy jártak, mint a bölcsek, akik a csillag vezetését elhagyva Jeruzsálemben keresték a megszületett Királyt. Nekik egyenesen Betlehembe kellett volna menniük. A kitérő veszélybe sodorta az életüket. Amikor letérünk az Úr által felvázolt útvonalról, veszélybe sodorjuk magunkat.

A sírnál azonban meglepetés várja őket, nem azt találják, amit várnak. Isten meglepetést készít nekik, annak ellenére, hogy nem is kellene odamenniük. Isten a meglepetések Istene. És a fő meglepetés még csak ezután jön. Azonban ez a meglepetés azért állt elő, mert nem számítottak arra, amit az Úr előre megmondott az övéinek: szenvedni fog, megölik, de harmadnapra feltámad. Egszerűen nem vették komolyan, amit Jézus mondott nekik. Talán ott volt bennük, mindent nem kell szó szerint érteni. De ha már ennek ellenére a sírhoz mentek, mehettek volna a bizonyossággal, hogy üres lesz a sír. Jézus nem lesz ott. Azonban nemcsak az asszonyokat és a tanítványokat érte meglepetésként a nyitott sír, hanem minket is gyakran váratlanul találunk az Úr tettei. Mivel nem hallunk meg mi sem mindent, amit mond az Úr, csak azt, ami nekünk tetszik, ami belefér a gondolkodásunkba. Nagyon szelektív az igei hallásunk.

Nem találták Jézus testét, nem is találhatták, mert nincs ott. Jézust ne keressük a sírban, mert rossz helyen keresünk ott. Őt az életben keressük. Hívjuk segítségül a nyomorúságban, a bűn, a gonosz támadása idején. Hívjuk, amikor rádöbbsenünk, milyen is a szívünk, és akkor megtapasztaljuk Őt. Mivel él, válaszolni és cselekedni fog.

Aki nem figyel az ígére, az tanácsstalanná válik. Az nem tudja, hogy mi történik körülötte. Isten szava lámpás, ami megvilágítja az utat. Isten az ige által tanácsot ad, de ha ezt nem fogadjuk meg, akkor nem tudjuk, mit is tegyünk. Akkor ott maradunk magunkban, azonban jó látni, hogy az övéit kísérgető az Úr a tanácsstalanságból. Az Úr két követe áll mellénk. Amikor nem tudjuk, hogyan tovább, az Úr ad segítséget, ad támpontot. Ő megmondja, mi történik.

A követek előbb kérdeznak: Miért keresitek a halottak közt az élőket? Már a kérdésben is ott van a válasz: Jézus nem halott, hanem élő. Ő az élet fejedelme, ha keresztül is ment értünk a halálra, Őt nem lehet ott tartani. Jézust nem lehet a halottak közé számítani. Az Életet nem lehet eltávolítani, legyőzni. Az Élet, a nagybetűs Élet legyőzhetetlen, elpusztíthatatlan. Ő általa lett minden, ami létrejött, Ő az élet fő oka, ezért elpusztíthatatlan. És Ő a mi Urunk. Mindenkor számíthatunk Rá, mert él, mert nagyobb Ő a bűneinknél és az ember minden gonoszságánál. Életté tudja tenni azt, ami meghalt. A halálból is életet hoz elő. Így azután a lelki halottaknak is van esélye, Ő feltámaszt. A kihűlt hitet, a halottá vált gyülekezetet is életre kelti hit által.

Azonban megkérdezik az Úr küldöttei: miért keresitek a halottak között az élőket? Miért itt keressetek, amikor megmondta, hogy ne itt keressétek majd? Miért a halottak közt, a múlt nagy alakjai közt keresed Jézust? Hát hol keressem? A jelenben! Mert itt van Isten köztünk. Hányszor énekeltek együtt, de hittük is, hisszük is, hogy itt van? Nincs Ő távol egyikőnkől sem. Keressük Őt mindennap az ige és az ima által, boruljunk Elé hálás szívvel, és dicsérjük Őt. Olvassuk az ígét, és keressük az Úr személyünkre szóló akaratát. Ne csak a sok igehirdetést olvassuk, hanem magunk is kutassuk az Írást. A felnőtt tanítvány maga is hallja, amit Isten mond neki. A nagykorú hívő naponta odaáll az Úr elé, és várja parancsát. Az ige olvasása, az azon való gondolkodás, a benne való elmélyedés által növekedhetünk. És növekedés és engedelmisség közben megtapasztaljuk feltámadása erejét. A feltámadott Úrról szóló evangéliumban életet formáló erő van. Az evangélium Isten ereje, és ez az erő hit által nyilvánul meg.

Határozott kijelentést kapnak ezek az asszonyok: nincs itt, hanem feltámadt. De ez a kijelentés ismét az Úr szavának való engedelmisséget, a benne való hitet igényli. Mert az Urat még nem látják. Meg kell mutatniuk, hogy hisznek a szónak, és majd csak azt követően találkozhatnak Vele. Az első mindig a hit, hiszek annak, amit az Úr mond, és engedelmeskedek neki, és ezt követi majd a látás, a találkozás.

Semmi különös nem történt, csak az, amit megmondott előre az Úr. Beteljesedtek szavai, nemcsak a kereszttel, hanem onnan tovább, a feltámadásról mondott ígék is. Amikor átérték, hogy a szenvedés és a kereszthalál valósággá lett, ennek jelnek kellett volna lenni, akkor valósággá lesz feltámadása is. Az ige üzeni nekünk is: a kereszttől van tovább, a nyitott sír felé. A halálból van tovább az élet, az üdvösség felé. Ne a halálban keressük Jézust, Ő nem a múlt része, nem egy szép emlék egy nagyszerű személyről, hanem Ő a Valóság.

Most már mennek, és viszik a hírt, elmondják azt, amit láttak és hallottak. Ez a bizonyosságtétel: elmondom, továbbadom, amit az ige alapján látok és hallok, és amit a saját életemben is megtapasztaltam. Mert igazán akkor hatékony az örömhír, ha látható rajtunk, ha észreveszik, hogy minket is érint, más emberré tesz.

A tanítványok azonban nem hittek, fecsegésnek tartották mindazt, amit az asszonyok elmondtak nekik. Hogyan fogadom a Krisztusról szóló hírt? Hittel, vagy én is azt mondom, nem jött onnan még vissza senki? És amikor valaki elmondja, hogyan alakította át az életét az Úr, hogyan szabadította meg a bűn hatalmából, a szenvedélyektől, és tette új emberré, mit mondok? Hálát adok az Úrnak, és én is dicsőítem Őt, vagy legyintek, és rávágom: erős akarata volt, vagy gyógy-szerek hatása, orvosok munkájának eredménye?

Fogadjuk hittel a húsvét üzenetét: bizonyosan feltámadt az Úr! Hallgassunk az ige szavára, és jöjjünk az Úrhoz örömmel. Ezt követően pedig adjuk tovább a jó hírt. Mondjuk el másoknak: Drága hír, Jézus él, most kegyelme napja van. Van reményünk az új életre, van reménységünk az üdvösségre, és a halállal szemben is. Jézus legyőzte, meghódította a halált. Méregfogát kihúzta, így a Benne hívőknek az örök élet reménységét ajándékozza.

Fohász: Mennyei Atyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy a kereszttől is van tovább, nem végállomás az a hely, és így nem végállomás a sír sem. Könyörülj, hogy mindez eljusson a szívünkig, és végre jó helyen kezdjünk keresni. Ne a múlt felé, hanem a jelen, az élet felé haladjunk. Mert Te az ígén keresztül bemutatkozol, és azt mondod, bízzatok, én vagyok, ne féljete!

Köszönjük, hogy amikor rossz felé indulunk, akkor sem hagysz magunkra, nem engedsz át a bizonytalanságnak, a tanácstalanságnak, hanem továbbsegítesz. Te tudod, hogy jó irányba haladunk-e, oda megyünk-e, ahová küldesz. Kérünk, vonj egészen magadhoz. Segíts, hogy megtapasztaljuk feltámadásod erejét saját bűnös életünkben. Megvalljuk, hogy saját erőből képtelenek vagyunk megváltozni, de Urunk, tedd újjá és tieddé a szívünket. Dicsőítünk, magasztalunk, feltámadt Úr Jézus!

Eléd visszük azokat a testvéreinket, akik a héten koporsó mellett álltak meg, kérünk, ragyogtasd fel húsvét fényét és valóságát a számukra, adj békességet nekik, és az örök élet reménységével ajándékozd meg őket.

Eléd visszük, Urunk, a betegeket, a járványtól szenvedőket vagy a vírus okozta gyász fájdalmától gyötrődőket, kérünk, adj gyógyulást és vigasztalást nekik. Ámen!